

Ο κήπος των ήρεμων σκέψεων

Η Λίνα ήταν δέκα ετών και μέσα στο κεφάλι της οι σκέψεις στριφογύριζαν σαν φύλλα που είχαν πιαστεί σε μια καταιγίδα. Δεν ήταν χαρούμενες σκέψεις, αλλά μάλλον «τι θα γινόταν αν...».

«Τι θα γινόταν αν είχα ξεχάσει κάτι;»

«Τι θα γινόταν αν ήμουν εμπόδιο;»

«Τι θα γινόταν αν έκανα λάθος;»

Οι σκέψεις επαναλαμβάνονταν σαν μια βρύση που στάζει τη νύχτα. Χαμογελούσε όταν της μιλούσαν οι άλλοι, αλλά μέσα της ήταν μπερδεμένη. Δεν μπορούσε πλέον να τελειώσει ένα βιβλίο χωρίς να ξαναδιαβάσει την ίδια παράγραφο τρεις φορές. Ακόμα και το να σχεδιάζει — κάτι που κάποτε αγαπούσε — έγινε δύσκαμπτο, σαν το χέρι της να μην εμπιστευόταν πια τον εαυτό του.

Δεν ήταν λυπημένη, αλλά ήταν πάντα σφιγμένη. Σαν ένας κόμπος σε ένα σχοινί που δεν μπορούσε να χαλαρώσει. Μερικές φορές, το στήθος της φαινόταν πολύ μικρό για την αναπνοή της. Άλλες φορές, κοίταζε το ταβάνι τη νύχτα, ελπίζοντας ότι οι σκέψεις της θα αποκοιμηθούν πριν από εκείνη.

Ένα απόγευμα, μετά από ένα θορυβώδες πρωινό γεμάτο ομαδική εργασία και φωνές που αντηχούσαν, η Λίνα περπατούσε προς το σπίτι πιο αργά από το συνηθισμένο. Η τσάντα της φαινόταν βαρύτερη από το κανονικό. Όχι λόγω των βιβλίων, αλλά επειδή οι σκέψεις της δεν είχαν πού να πάνε. Δεν ήθελε να πάει σπίτι. Δεν ήθελε να μιλήσει. Απλώς συνέχιζε να περπατάει.

Έστριψε αριστερά αντί για δεξιά. Πέρασε την οδό της. Πέρασε τον φούρνο. Πέρασε την πλατεία. Δεν ήξερε πραγματικά πού πήγαινε. Ήξερε μόνο ότι δεν ήθελε να είναι εκεί που την περίμεναν.

Τότε το είδε: μια μικρή πράσινη πύλη, που είχε περάσει πριν, αλλά δεν είχε προσέξει ποτέ. Οδηγούσε σε ένα μικρό, στραβό πάρκο. Όχι από αυτά με τέλειο γρασίδι και γυαλιστερές κούνιες. Ήταν ήσυχο. Λίγο ξεχασμένο. Ένα παγκάκι ήταν γερμένο προς τη μία πλευρά. Το γρασίδι ήταν ανομοιόμορφο. Αλλά ο αέρας ήταν απαλός.

Η Λίνα μπήκε μέσα χωρίς να το σκεφτεί. Κάθισε στο παγκάκι και έριξε την τσάντα της με θόρυβο. Δεν κοίταξε την ώρα. Δε σχεδίασε τίποτα.

Στην αρχή, κοίταξε άναυδη. Τότε πρόσεξε:

Μία νεραγκούλα που κλίνει προς τη μία πλευρά.

Ένα περιστέρι που κουκουρίζει από ένα κλαδί.

Ένα αεράκι που κάνει τα φύλλα να ψιθυρίζουν.

Το ξύσιμο των ποδιών ενός σκίουρου στον φλοιό ενός δέντρου.

Σιγά-σιγά, οι ώμοι της χαλάρωσαν. Η αναπνοή της, χωρίς να το ζητήσει, επιβραδύνθηκε. Τα χέρια της, που πάντα ήταν νευρικά, ακινητοποιήθηκαν.

Λίγα βήματα μακριά, εντόπισε ένα σημειωματάριο στο έδαφος, βρεγμένο στις γωνίες. Είχε μερικές σελίδες μέσα. Το άνοιξε, πήρε το μολύβι από την κασετίνα της και έγραψε:

«Είδα ένα φύλλο να περιστρέφεται σαν χορευτής.

Άκουσα ένα πουλί να τραγουδάει μόνο δύο νότες.

Οι σκέψεις μου είναι πιο ήσυχες όταν ακούω».

Δεν είχε σκοπό να μείνει για πολύ. Αλλά τα λεπτά περνούσαν και δεν ήθελε να φύγει. Δεν είχε ηρεμήσει. Ακόμα ένιωθε μια καταιγίδα μέσα της, αλλά εδώ δεν βρυχόταν τόσο δυνατά.

Εκείνη την ημέρα, δεν είπε σε κανέναν πού είχε πάει. Δεν ήταν μυστικό. Ήταν απλώς δικό της.

Την επόμενη μέρα, βρήκε τον δρόμο της επιστροφής. Και πάλι, την επόμενη μέρα. Μερικές φορές με το σημειωματάριό της. Μερικές φορές χωρίς. Δεν έγραφε πάντα. Μερικές φορές απλώς κοιτάζε. Μερικές φορές απλώς άκουγε.

Και κάθε φορά, άφηνε λίγο περισσότερο τον θόρυβο πίσω της.

Άρχισε να παρατηρεί ότι δε χρειαζόταν το πάρκο για να νιώσει αυτή την ησυχία. Μερικές φορές, κατά τη διάρκεια του μεσημεριανού γεύματος στο σχολείο, έπαιρνε τρεις βαθιές ανάσες και θυμόταν τον ήχο του ανέμου στα φύλλα. Άλλες φορές, πριν κοιμηθεί, σκεφτόταν τις νεραγκούλες να λικνίζονται απαλά και «έγραφε μια γραμμή» στο μυαλό της πριν αποκοιμηθεί.

Η Λίνα είχε ακόμα μέρες που το μυαλό της έτρεχε μπροστά της, σαν σκύλος που τραβάει πολύ δυνατά το λουρί του. Αλλά τώρα, ήξερε ότι υπήρχε ένα μέρος — μέσα της, και όχι μόνο στον κήπο — όπου μπορούσε να κάνει μια παύση.

Το ονόμασε «ο κήπος των ήρεμων σκέψεων».

Δε χρειαζόταν πινακίδα, ούτε άδεια, ούτε καν ησυχία.

Απλά χρειαζόταν να θυμάται: μπορούσε να επιλέξει να καθίσει. Και να παρατηρήσει. Και να αναπνεύσει.

**Με τη συγχρηματοδότηση
της Ευρωπαϊκής Ένωσης**

Iéargas

Με τη χρηματοδότηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Οι απόψεις και οι γνώμες που διατυπώνονται εκφράζουν αποκλειστικά τις απόψεις των συντακτών και δεν αντιπροσωπεύουν κατ'ανάγκη τις απόψεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή του Ευρωπαϊκού Εκτελεστικού Οργανισμού Εκπαίδευσης και Πολιτισμού (ΕΑΧΕΑ). Η Ευρωπαϊκή Ένωση και ο ΕΑΧΕΑ δεν μπορούν να θεωρηθούν υπεύθυνοι για τις εκφραζόμενες απόψεις.